

6. Co je dle Bible církev a co je sekta?

Úvod Co je církev?

Pod slovem církev si člověk v dnešní představuje nějaké náboženské instituce, církevní hierarchie, profesionální kněží, církevní budovy, atp. To však není skutečný význam tohoto slova. České slovo církev je překladem řeckého slova "ekklésia", které je zase překladem hebrejského slova "káhál" a jeho význam je "shromáždění". Není to však jakékoliv shromáždění. Je to shromáždění lidí, které je ve smluvním vztahu s Bohem.

I.

Co je shromáždění Božího lidu ve Starozákonní době?

1. Slib budoucího shromáždění Božího lidu:

V době, kdy bylo Abrahamovi 75 let a jeho manželce Sáře 65 let a neměli žádné děti, Bůh uzavřel s Abrahamem a jeho potomstvem věčnou smlouvu. Předmětem této smlouvy bylo, že Bůh bude Abrahamovi a jeho potomkům Bohem a oni budou jeho lidem. Závazek, který vyplýval z této smlouvy pro Boha byl: 1) učinit z Abrahamových potomků velký národ, 2) dát jim zemi do dědictví, 3) skrze Abrahamova potomka doručit požehnání všem rodinám země. Pro účel této přednášky nás zajímá především zaslíbení velkého národa. Závazkem, který vyplýval z této smlouvy pro Abrahama a jeho potomky bylo, že budou dodržovat Boží přikázání, nařízení a zákony. Tuto smlouvu Bůh potvrdil Abrahamovu synu Izákovi, který se mu narodil zázračným způsobem ve 100 letech, kdy Sáře bylo 90 let (nikoliv Izmaelovi, či jinému z Abrahamových synů) a poté i jeho vnuku Jákobovi (nikoliv Esauovi):

Genesis 12:1 I řekl Hospodin Abramovi: "Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. **2** Učiním tě velkým národem, požehnám tě, velké učiním tvé jméno. Staň se požehnáním! **3** Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí. **V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.**" ... **7** I ukázal se Abramovi Hospodin a řekl: "Tuto zemi dám tvému potomstvu." Proto tam Abram vybudoval oltář Hospodinu, který se mu ukázal. (EB)

Genesis 17:5 Nebudeš se už nazývat Abram; tvé jméno bude Abraham. **7** Smlouvu mezi sebou a tebou i tvým potomstvem ve všech pokoleních činím totiž smlouvou věčnou, že budu Bohem tobě i tvému potomstvu. ... **9** Bůh dále Abrahamovi řekl: "Ty i tvoje potomstvo budete mou smlouvu zachovávat ve všech pokoleních. (EB)

Genesis 26:1 ... Izák tedy odešel do Geraru k abímelekovi, pelištejskému králi. **2** Ukázal se mu totiž Hospodin a pravil: ... **4** »Tvé potomstvo rozmnožím jako nebeské hvězdy; tvému potomstvu dám všechny tyto země. **V tvém potomstvu dojdou požehnání všechny pronárody země.**« **5** To proto, že Abraham uposlechl mého hlasu a dbal na to, co jsem mu svěřil: na má přikázání, nařízení a zákony." (EB)

Genesis 35:10 Bůh mu řekl: "Jmenuješ se Jákob; tvé jméno [však] již nebude znít Jákob, ale budeš se jmenovat Izrael." Dal mu tedy jméno Izrael. **11** Potom mu Bůh řekl: "Já jsem Bůh, Bůh Všemohoucí. Rozploď a rozmnož se, a bude z tebe národ, dokonce svazek (hebr. káhál) národů; **i králové vyjdou z tvých beder.** **12** Zemi, kterou jsem dal Abrahamovi a Izákovi, tu dám tobě; i tvému semeni po tobě dám tuto zem." (NBK)

Bůh uzavřel stejnou smlouvu s Abrahamem, Izákem a Jákobem. Ve smlouvě s Jákobem se v Božím slibu velkého národa objevuje hebrejské slovo “káhál“, tedy shromáždění a doslova znamená, že z Jákobových potomků bude shromáždění lidí. NBK to překládá, jako svazek národů. Když bylo Jákobovi 130 let a jeho rodina čítala cca 70 lidí, Bůh je přestěhoval z Kanaanu do Egypta, kde během několika století z jeho 12 synů vzešlo 12 kmenů Izraelských, z nichž každý sám o sobě byl národem a dohromady tvořili svazek národů, resp. shromáždění lidu. Byli však zotročeni Egyptským faraonem a Bůh s nimi ještě neuzavřel smlouvu, podobně, jak to učinil s jejich předky.

2. Povolání Božího lidu v době platnosti Starého zákona:

Prostřednictvím Mojžíše Bůh zachránil fyzický národ Izraele z egyptského otroctví. Na Sinaji jim dal zákon a uzavřel s nimi smlouvu. Oni se stali jeho shromážděním (hebr. káhál) Božího lidu a v souladu se zákonem konali bohoslužební shromáždění, tedy speciální shromáždění (hebr. mikra) Božího lidu za účelem uctívání Boha:

Exodus 6:6 Proto řekni synům Izraele: `Já jsem Hospodin. Vyvedu vás z egyptských robot, vytrhnu vás z jejich otroctví a vykoupím vás vztaženou paží a velikými soudy. **7** Přijmu vás za svůj vlastní lid a budu vaším Bohem a poznáte, že já jsem Hospodin, váš Bůh, jenž vás vyvádí z egyptských robot. **8** Přivedu vás do země, o níž jsem přísahal, že ji dám Abrahamovi, Izákovi a Jákobovi, a dám vám ji za dědictví. Já jsem Hospodin.`" (NBK)

Exodus 12:1 Hospodin řekl Mojžíšovi a Áronovi v egyptské zemi: **2** "Tento měsíc bude pro vás začátkem měsíců. Bude pro vás prvním měsícem v roce. **3** Vyhlaste celé izraelské pospolitosti: Desátého dne tohoto měsíce si každý vezmete beránka podle svých rodů, beránka na rodinu. **4** Kdyby byla rodina malá a na beránka by nestačila, přibere si každý souseda, který bydlí nejbližší jeho rodiny, aby doplnil počet osob. Podle toho, kolik kdo sní, stanovíte počet na beránka. **5** Budete mít beránka bez vady, ročního samce. Vezmete jej z ovcí nebo z koz. **6** Budete jej opatrovat až do čtrnáctého dne tohoto měsíce. Navečer bude celé shromáždění (hebr. káhál) izraelské pospolitosti beránky zabíjet. **7** Pak vezmou trochu krve a potřou jí obě veřeje i nadpraží u domů, v nichž jej budou jíst. **8** Tu noc budou jíst maso upečené na ohni a k němu budou jíst nekvašené chleby s hořkými bylinami. **9** Nebudete z něho jíst nic syrového ani vařeného ve vodě, nýbrž jen upečené na ohni s hlavou i s nohama a vnitřnostmi. **10** Nic z něho nenecháte do rána. Co z něho zůstane do rána, spálíte ohněm. **11** Budete jej jíst takto: Budete mít přepásaná bedra, opánky na nohou a hůl v ruce. Sníte jej ve chvatu. To bude Hospodinův hod beránka. **12** Tu noc projdu egyptskou zemí a všechno prvorozené v egyptské zemi pobiji, od lidí až po dobytek. Všechna egyptská božstva postihnu svými soudy. Já jsem Hospodin. **13** Na domech, v nichž budete, budete mít na znamení krev. Když tu krev uvidím, pomenu vás a nedolehne na vás zhoubný úder, až budu bít egyptskou zemi. **14** Ten den vám bude dnem pamětním, budete jej slavit jako slavnost Hospodinovu. Budete jej slavit po všechna svá pokolení. To je provždy platné nařízení. (EB) **15** Po sedm dní budete jíst nekvašené chleby. Hned prvního dne odstraníte ze svých domů kvas. Každý, kdo by od prvního do sedmého dne jedl něco kvašeného, bude z Izraele vyobcován. **16** Prvního dne budete mít bohoslužební shromáždění (hebr. mikra). I sedmého dne budete mít bohoslužební shromáždění. V těch dnech se nebude konat žádné dílo. Smíte si připravit jen to, co každý potřebuje k jídlu. **17** Budete dbát na ustanovení o nekvašených chlebech, neboť právě toho dne jsem vyvedl vaše oddíly z egyptské země. Na tento den budete bedlivě dbát. To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení.

Prostředníkem mezi Bohem a fyzickým národem Izraele byl velekněz z kmene Levi, z rodu Mojžíšova bratra Árona. Centrem bohoslužby byl stan setkávání s nejsvětější svatyní, kam měl přístup pouze velekněz, a to jen 1 x ročně s krví obětovaného zvířete za hříchy Izraele. Stan setkávání později nahradil kamenný chrám postavený za krále Šalomouna na hoře Mórija.

Fyzický národ Izraele byl shromážděním Božího lidu v době platnosti Starého zákona (dále jen "SZ") a se stal předobrazem budoucího duchovního národa Izraele, tedy Ježíšovy církve (shromáždění Božího lidu) v době platnosti Nového zákona (dále jen "NZ").

3. SZ prorocství o budoucí Ježíšovy církvi:

Již SZ obsahuje prorocství o budoucí Ježíšově církvi. Ze Sijónu, tedy z Jeruzaléma, jehož základem byla původně skalní pevnost na hoře Sijón a později zahrnoval i Boží fyzický chrám (Boží dům) na hoře Mórija, vyjde zákon, který dá Bůh lidem prostřednictvím Jišajova potomka (Jišaj byl otcem krále Davida) - Ježíše v posledních dnech. Tak vznikne Ježíšova církev, nebo-li Ježíšovo duchovní shromáždění Božího lidu, či duchovní Izrael. Tento Boží lid bude představovat Boží duchovní chrám (Boží dům) a jednotliví lidé z mnoha různých, a to i nepřátelských národů (např. Židé ze všech koutů světa, Řekové, Římané, atd.) se stanou součástí tohoto duchovního shromáždění, resp. Ježíšovy církve. Budou se učit Boží vůli a budou podle ní žít, a tak ten, který býval vlkem i ten, který býval beránkem, budou mít mezi sebou mír v Ježíšově církvi. Základem tohoto duchovního chrámu bude duchovní hora, kterou je Bůh Ježíš Kristus obětovaný za hříchy lidí na kříži a vzkříšený z mrtvých, který je zachráncem své církve (svého shromáždění):

Izajáš 2:1 Slovo o Judsku a Jeruzalému, jež ve vidění přijal Izajáš, syn Amósův. **2** I stane se v posledních dnech, že se hora Hospodinova domu bude tyčit nad vrcholy hor, bude povznesena nad pahorky a budou k ní proudit všechny pronárody. **3** Mnohé národy půjdou a budou se pobízet: "Pojďte, vystupme na horu Hospodinovu, do domu Boha Jákobova. Bude nás učit svým cestám a my po jeho stezkách budeme chodit." Ze Sijónu vyjde zákon, slovo Hospodinovo z Jeruzaléma. (EB)

Izajáš 11:1 I vzejde proutek z pařezu Jišajova a výhonek z jeho kořenů vydá ovoce. **2** Na něm spočine duch Hospodinův: duch moudrosti a rozumnosti, duch rady a bohatýrské síly, duch poznání a bázně Hospodinovy. **3** Bázní Hospodinovou bude prodchnut. Nebude soudit podle toho, co vidí oči, nebude rozhodovat podle toho, co slyší uši, **4** nýbrž bude soudit nuzné spravedlivě, o pokorných v zemi bude rozhodovat podle práva. Žezlem svých úst bude bít zemi, dechem svých rtů usmrtí svévolníka. **5** Jeho bedra budou opásána spravedlností a jeho boky přepásá věrnost. **6** Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzlem odpočívát. Tele a lvíče i žírný dobytek budou spolu a malý hoch je bude vodit. **7** Kráva se bude popásat s medvědicí, jejich mláďata budou odpočívát spolu, lev jako dobytče bude žrát slámu. **8** Kojenec si bude hrát nad děrou zmije, bazilišku do doupěte sáhne ručkou odstavené dítě. **9** Nikdo už nebude páchat zlo a šířit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť zemi naplní poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře. **10** V onen den budou pronárody vyhledávat kořen Jišajův, vztyčený jako korouhev národům, a místo jeho odpočinutí bude slavné. **11** V onen den ještě podruhé vztáhne Panovník ruku, aby získal pozůstatek svého lidu, který zůstal v Asýrii, Egyptě, Patrůsu, Kúši, Élamu, Šineáru, Chamátu a na ostrovech mořských. **12** Povznese korouhev k pronárodům a posbírá rozehnané z Izraele a rozptýlené Judejce shromáždí ze čtyř stran země. ... **16** Tak vznikne silnice pro pozůstatek jeho lidu, jenž zůstal v Asýrii, jako tomu bylo v den, kdy Izrael vystupoval z egyptské země. (EB)

Základní rozdíl mezi fyzickým Izraelem SZ a duchovním Izraelem NZ spočívá v tom, že prostřednictvím Mojžíše uzavřel Bůh starou smlouvu s celým fyzickým národem Izraele kvůli tomu, že byli potomky Abrahama, Izáka a Jákoba, aby z jejich národa mohl přijít na svět budoucí Spasitel lidí z jejich hříchů. Mnozí příslušníci fyzického národa Izraele však porušovali smlouvu s Bohem. Tito Izraelci nedošli zalíbení u Boha a Bůh je nespasil (nezachránil) před trestem za jejich hříchy. Spasitel přišel na svět v osobě Božího Syna Ježíše Krista, jehož obětí na kříži stará smlouva pozbyla platnosti. Prostřednictvím Spasitele Ježíše Krista Bůh uzavírá novou smlouvu s jednotlivými lidmi z různých národů (včetně Židů) na základě toho, že uvěřili v Ježíše a uposlechli evangelium a přidává je do své církve (shromáždění Božího lidu). V církvi, kterou vybudoval Ježíš

jsou pouze spasení lidé, tedy ti, které Bůh spasil (zachránil) před trestem za jejich hříchy. Rozdíl mezi fyzickým a duchovním Izraelem je tedy ve spáse.

II. *Co je Ježíšova církev?*

1. Slib budoucí Ježíšovy církve:

Ježíš za svého života slíbil, že On, který je Mesiášem postaví svou církev, tedy svoje shromáždění Božího lidu. Tento slib Ježíš učinil poté, kdy Šimon Petr, syn Jonášův, tedy apoštol Petr, vyznal za apoštoly, pevné přesvědčení, že Ježíš je Mesiáš, tedy Židovským národem očekávaný Král a Spasitel. Toto vyznání bylo výrazem pevného charakteru apoštola Petra a jeho víry v Ježíše, která byla otřesena pouze jednou, když se zhroutila jeho představa Mesiáše jako politického krále a Ježíše zapřel. Pro pevnost jeho charakteru, dal Ježíš Šimonovi jméno Kéfas, jež se do řečtiny překládá slovem "Petros" a znamená "kámen". Bůh Ježíš Kristus je však duchovní skálou (řecky "petra") Abrahamových potomků, která je provázela, již při vysvobození z egyptského otroctví. A na této duchovní skále Ježíš slíbil postavit svou církev, svoje duchovní shromáždění Božího lidu, které zachrání a smrt jej nepřemůže:

*

Matouš 16:15 Řekl jim: „A za koho mě pokládáte vy?“ **16** Šimon Petr odpověděl: „Ty jsi ^{2,4} Mesiáš ^ř, Syn živého ^() Boha.“ **17** Ježíš mu ^{4,4} na to ⁷ řekl: „Blahoslavený jsi, Šimone Bar-Jona, protože ti [to] nezjevilo ^x tělo a krev, ale můj Otec, který [je] v nebesích.“ **(7) tj. synu Jonášův;** **18** A já ti pravím, že ty jsi Petr ⁸, a na té skále ^{9 F} vybuduji svou církev ¹⁰ a brány podsvětí ji nepřemohou. **(8) ř. [Petros] - muž. rod; (9) ř. [petra] - ž. rod; (10) V evangeliích se slovo [ekklésia] vyskytuje pouze zde a v Mt 18,17. V helénském světě označovalo svolané shromáždění občanů obce / sněm. V LXX se vyskytuje více než 90x a ve většině případů je překladem hebr. [káhál] (shromáždění), např. v Dt 23,2n. (NS)**

1 Korintským 10:1 Chtěl bych vám připomenout, bratří, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, **2** všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, **3** všichni jedli týž duchovní pokrm **4** a pili týž duchovní nápoj; pili totiž z duchovní skály, která je doprovázela, a tou skálou byl Kristus. **5** A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť 'poušť' byla poseta jejich těly'. **6** To vše se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni. (EB)

Jak ukazuje spojitost s proroctvími SZ a řečtina NZ (Petros x petra, tedy kámen x skála), Ježíš zde neříká apoštolu Petrovi, že on je tou skálou, na které Ježíš vybuduje svou církev (shromáždění), kterou nepřemohou brány podsvětí. Bránou do podsvětí je smrt. Smrt je trestem za hřích. Smrti vládne ďábel. Podobně jako každý z nás, i apoštol Petr byl hříšný a smrtelný člověk, který potřeboval spásu. Jak by tedy apoštol Petr mohl být tou skálou, tím pevným základem, na kterém Ježíš vybuďoval svou církev, tj. shromáždění lidí spasených Ježíšem z jejich hříchů?:

Římanům 6:23 Neboť odplatou za hřích [je] smrt, ale Božím darem [je] věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu. (NBK)

Židům 2:1 Proto se tím více musíme držet toho, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem. **2** Jestliže už slovo zákona, které vyslovili andělé, bylo pevné a každý přestupek i každá neposlušnost došla spravedlivé odplaty, **3** jak bychom mohli uniknout my, pohrdneme-li tak slavným spasením? První je zvěstoval sám Pán, a ti, kdo uslyšeli, dosvědčili toto spasení i nám; **4** Bůh potvrzoval jejich svědectví znameními, divy i rozličnými projevy své moci a rozdělením Ducha svatého podle své vůle. **5** Andělům Bůh také nepodřídil budoucí svět, o němž mluvíme, **6** kdežto o Synu je na jednom místě řečeno: 'Co je člověk, že ho máš, Bože, na mysli, a Syn člověka, že na něj hledíš? **7** Jen nakrátko jsi ho postavil níž než anděly, pak jsi ho korunoval ctí a slávou, **8** všechno jsi podrobil pod jeho nohy.' Když mu tedy podrobil všechno, znamená to, že nezůstalo nic, co by mu nebylo podmaněno. Nyní ovšem ještě nevidíme, že by mu vše bylo podmaněno. **9** Ale vidíme toho, který byl nakrátko postaven níže než andělé, Ježíše, jak je pro utrpení smrti korunován ctí a slávou; neboť měl z milosti Boží zakusit smrt za všechny. **10** Bylo přirozené, že Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. **11** A on, který posvěcuje, i ti, kdo jsou posvěcováni, jsou z téhož Otce. Proto se nestydí nazývat je svými bratry, když říká: **12** 'Budu zvěstovat tvé jméno svým bratřím, uprostřed shromáždění tě budu chválit.' **13** A jinde praví: 'Také já svou důvěru složím v Boha.' A dále: 'Hle, já a děti, které mi dal Bůh.' **14** Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž d'ábla, **15** a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví. **16** Neužívá se přece andělů, ale 'ujímá se potomků Abrahamových'. **17** Proto musil být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidu. **18** Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky. (EB)

Pouze Ježíš, který zvítězil nad smrtí může být tou skálou, tím pevným základem, tedy Spasitelem své církve, t.j. shromáždění Božího lidu. Pouze Ježíš může být tím, KDO nám dá vítězství nad smrtí:

Skutky apoštolské 2:24 Bůh ho [ale] vzkřísil a zprostil bolestí smrti, protože nebylo možné, aby ho držela ve své moci. (NBK)

1. Korinským 15:54 Když toto porušitelné [tělo] oblékne neporušitelnost a toto smrtelné oblékne nesmrtelnost, tehdy se uskuteční ^ř slovo, které je [:] napsáno: 'Smrt byla pohlcena ve vítězství.' Iz 25,8
(x) Iz 25:8; **55** 'Kde [je], smrti, ⁽ tvé vítězství? Kde [je], smrti, tvůj osten ⁾41 Oz 13,14 [?]' (41) var.: tvůj osten? Kde je, podsvětí (var.: smrti), tvé vítězství? (x) Oz 13:14; **56** Ostnem smrti [je] hřích a ^ř mocí hříchu [je] Zákon. **57** [Budiž] dík Bohu, který nám dává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista. (NS)

Apoštol Pavel napsal Timoteovi, JAK nám Spasitel dává vítězství nad smrtí:

2 Timoteovi 1:8 Proto se nestyď za svědectví našeho Pána, ani za mě, jeho vězně, ale snášej spolu [se mnou] útrapy pro evangelium podle Boží moci. **9** On nás spasil a povolal svatým povoláním; ne podle našich skutků, ale podle vlastního předsevzetí a [podle] milosti, jež nám byla dána v Kristu Ježíši před věčnými časy **10** a jež se nyní ukázala skrze příchod našeho Spasitele Krista Ježíše, který zničil smrt a skrze evangelium vyvedl na světlo život a nesmrtelnost, **11** k čemuž jsem byl já postaven za kazatele, apoštola a učitele pohanů. (NBK)

Římanům 1:16 Nestydím se totiž za Kristovo evangelium, neboť je [to] Boží moc ke spasení každého, kdo věří, předně Žida, ale i Řeka. (NBK)

Římanům 10:9 Vyznáš-li svými ústy Ježíše jako Pána a uvěříš-li ve svém srdci, že ho Bůh vzkřísil z mrtvých, budeš spasen. (NBK)

Ježíš zvítězil nad smrtí a dává vítězství nad smrtí (tedy spásu) i nám, pokud uposlechneme Jeho evangelium. Součástí uposlechnutí evangelia je m.j. i vyznání Pána Ježíše. Tedy totéž, co udělal Šimon Petr, když řekl Ježíšovi: **“...Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha...”** (Matouš 16:16 NS) Slovo Mesiáš (pocházející z hebrejštiny) a slovo Kristus (pocházející z řečtiny) mají význam “pomazaný” a označují Bohem pomazaného Krále – Pána a Spasitele Židů a pohanů (Skutky 10:34-43). Slovní spojení Syn živého Boha pak ukazuje na původ Ježíše Krista u Boha, na Jeho božskou podstatu a autoritu. Vyznání, že Ježíš je Pán, musí vycházet z víry, že Ježíš zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých a být doprovázeno pokáním z hříchů (tj. odvrácením se od hříšného způsobu života) a završeno křtén (ponořením do vody) na odpuštění hříchů ve jménu (tj. z autority) Ježíše (Skutky 2:36-41). To je to, **CO** Spasitel určil člověku, že má udělat, aby mohl získat dar spásy. Pevným základem spásy člověka je tedy Ježíš. Když stavíme svou naději na této duchovní skále, jsme podobní moudrému staviteli a naší nadějí na věčný život v Božím nebeském příbytku nic neotřese.

Matouš 7:24 A tak každý, kdo slyší tato má slova a plní je, bude podoben rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. **25** Tu spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a vrhly se na ten dům; ale nespadol, neboť měl základy na skále. **26** Ale každý, kdo slyší tato má slova a neplní je, bude podoben muži bláznivému, který postavil svůj dům na písku. **27** A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký." **28** Když Ježíš dokončil tato slova, zástupy žasly nad jeho učením; **29** neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci. (EB)

Na stejném pevném základu stavěli apoštolové hlásáním evangelia:

1 Korintským 3:10 Podle milosti Boží, která mi byla dána, jako rozumný stavitel jsem položil základ a druhý na něm staví. Každý ať dává pozor, jak na něm staví. **11** Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. (EB)

2. Vznik Ježíšovy církve:

Poprvé bylo evangelium apoštoly veřejně hlášáno Židům o svátku Letnic, nebo-li slavnosti týdnů (Deuteronomium 16:9), či slavnosti sklizně (Exodus 23:16), což bylo díkůvzdání Bohu za sklizeň. Chronologické pořadí událostí bylo následující: 1) v pátek byl Ježíš obětován na kříží jako Boží beránek za vysvobození lidí z otroctví hříchů a byl pohřben; 2) tentýž den (pátek) Židé zabíjejí beránky pro svátek Paschy (Jan 19:31); 3) v sobotu zatímco je Boží Syn Ježíš Kristus mrtev v hrobě, Židé slaví Bohu svátek Paschy, na připomínku toho, že je Bůh zachránil z egyptského otroctví (sobota); 4) v neděli vstal Ježíš z mrtvých. Po svém zmrtvýchvstání se Ježíš po následujících 40 dnů ukazoval svým učedníkům a byl vzat do nebe. 50. den po svátku Paschy následoval svátek Letnic – sklizně. V ten den Ježíš poslal apoštolům slíbeného pomocníka apoštolům – Božího Svatého Ducha, který jim dal moc konat zázraky na potvrzení pravdivosti evangelia, připomenul jim Ježíšovo učení a vyučil je veškeré pravdě.

O dni Letnic apoštolové hlásali zbožným Židům shromážděným z celého světa v Jeruzalémě, KDO je jejich Spasitel, JAK zařídil spásu a CO mají udělat, aby byli spaseni a naplnilo se to, co prorokoval David, Izajáš, Joel a další SZ proroci:

Skutky 2:1 Když přišel den Letnic, byli všichni spolu. **2** Náhle se z nebe ozval hukot, jako by se řítíl prudký vítr, a naplnil celý dům, kde seděli. **3** Ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, které se rozdělily a spočinuly na každém z nich. **4** Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit

jinými jazyky, jak jim Duch dával promlouvat. **5** V Jeruzalémě tehdy pobývali zbožní Židé z každého národa na světě. **6** Když se ozval ten hukot, sešla se spousta lidí a byli ohromeni, protože je každý slyšel mluvit svou vlastní řečí. **7** Úžasem bez sebe říkali: "Hleďte, copak ti všichni, kdo tu mluví, nejsou Galilejci?" **8** Jak to, že tedy každý slyšíme svou rodnou řeč? **9** Parthové, Médové, Elamité a obyvatelé Mezopotámie, Judeje i Kappadokie, Pontu a Asie, **10** Frygie i Pamfylie, Egypta i krajů Libye vedle Kyrény a příchozí z Říma, jak Židé, tak proselyté, **11** Kréťané i Arabové - slyšíme je mluvit našimi jazyky o velikých Božích věcech!" **12** Všichni žasli a nevěděli, co si o tom myslet. "Co má tohle znamenat?" ptali se jeden druhého. **13** Někteří se ale posmívali a říkali: "Opili se novým vínem!" **14** Tehdy vstal Petr s ostatními jedenácti a hlasitě k nim promluvil: "Židé a všichni, kdo pobýváte v Jeruzalémě, chci vám něco oznámit. Dobře mě poslouvejte: **15** Tito lidé vůbec nejsou opilí, jak si myslíte - vždyť je teprve devět hodin! **16** Děje se ale, co bylo předpověděno ústy proroka Joele: **17** 'V posledních dnech, praví Bůh, vyliji svého Ducha na všechny lidi. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši mladíci uvidí vidění, vaši starci budou mít sny. **18** Jistěže na své služebníky a služebnice v těch dnech vyliji svého Ducha a budou prorokovat. **19** Ukážu zázraky na nebi a znamení na zemi, krev a oheň a oblaka dýmu. **20** Slunce se obrátí v tmu a měsíc v krev, než přijde veliký a zjevný Hospodinův den. **21** Každý, kdo vzývá Hospodinovo jméno, však bude zachráněn.' **22** Slyšte má slova, Izraelité: Bůh vám dokázal, kdo je Ježíš Nazaretský, když skrze něj mezi vámi konal divy, zázraky a znamení, jak sami dobře víte. **23** Když vám ho Bůh podle své jisté vůle a prozřetelnosti vydal, ukřižovali jste ho rukama bezbožníků. **24** Bůh jej ale vzkřísil a zprostil utrpení smrti, protože nemohl zůstat v její moci. **25** David o něm říká: 'Hospodina vidím před sebou napořád, je po mé pravici, nezakolísám. **26** Mé srdce je šťastné, můj jazyk zpívá, také mé tělo v naději odpočívá. **27** Nenecháš v záhrobí duši mou, svého svatého nevydáš rozkladu. **28** Cesty života jsi mi oznámil, ve své přítomnosti mě sytíš radostí!' **29** Bratři, o praotci Davidovi vám mohu směle říci, že zemřel a byl pochován - jeho hrob tu máme dodneška! **30** Jako prorok ale věděl, co mu Bůh zaslíbil: přísahal mu, že na jeho trůn posadí jednoho z jeho vlastních potomků. **31** Když říkal, že jeho duše nezůstane v záhrobí a jeho tělo nepodlehne rozkladu, předvídal tedy Mesiášovo vzkříšení. **32** A právě Ježíše Bůh vzkřísil - my všichni jsme toho svědkové! **33** Byl vyvýšen na Boží pravici, přijal od Otce zaslíbení Ducha svatého a to, co teď vidíte a slyšíte, je jeho vylití. **34** David přece nevystoupil do nebe, ale sám říká: 'Hospodin řekl mému Pánu: Sed' po mé pravici, **35** než ti tvé nepřátele k nohám položím.' **36** Ať si je všechen lid Izraele jist, že Bůh učinil Pánem a Mesiášem právě Ježíše, kterého jste ukřižovali!" **37** Ta slova je zasáhla do srdce. Začali se Petra a ostatních apoštolů ptát: "Co máme dělat, bratři?" **38** "Čiňte pokání," odpověděl Petr, "a každý se nechte pokřtít ve jméno Ježíše Krista, aby vám byly odpuštěny hříchy. I vy přijmete dar Ducha svatého, **39** neboť to zaslíbení platí pro vás a vaše potomky i pro všechny, kdo jsou daleko - kohokoli povolá Hospodin, náš Bůh." **40** Dosvědčoval to ještě mnoha jinými slovy a vyzýval je: "Zachraňte se z tohoto zvráceného pokolení!" **41** Ti, kdo ochotně přijali jeho slova, se pak dali pokřtít a toho dne se připojilo okolo tří tisíc lidí. **42** Zůstávali v apoštolském učení a ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách. **43** Všechny naplnila posvátná úcta a skrze apoštoly se dělo mnoho zázračných znamení. (B21)

Těm, kteří přijali evangelium a dali se pokřtít na odpuštění hříchů, Ježíš odpustil jejich hříchy, oni přijali Boží dar spásy a stali se součástí Ježíšovy církve. O svátku Letnic, tedy sklizně, se tak tito spasení lidé stali první sklizní pro Pána Ježíše Krista. Později bylo evangelium hlášáno i pohanům a i tito přijali Boží dar spásy a stali se součástí Ježíšovy církve. Židé i pohané, kteří uposlechli evangelium jsou duchovním Izraelem, shromážděním Božího lidu, jejichž otcem se příkladem své víry stal Abraham:

Římanům 4:8 Blaze tomu, jemuž Hospodin nepočítá hřích.' **9** Platí toto blahoslavenství jen pro ty, kdo jsou obřezáni, či také pro ty, kdo nejsou obřezáni? Čteme přece: 'Abrahamovi byla víra počítána za spravedlnost.' **10** Kdy mu byla započtena? Byl už obřezán, nebo ještě nebyl? Nebylo to po obřizce, nýbrž ještě před ní. **11** Znamení obřizky přijal jako pečeť spravedlnosti z víry, kterou měl ještě před obřizkou. Tak se stal otcem všech neobřezaných, kteří věří a jimž je spravedlnost

připočtena, 12 i otcem těch obřezaných, kteří nejsou jen obřezáni, nýbrž také jdou ve stopách víry našeho otce Abrahama - víry, kterou měl ještě před obřízkou. 13 Zaslíbení, že dostane svět za dědictví, nebylo dáno Abrahamovi a jeho potomstvu na základě zákona, nýbrž na základě spravedlnosti z víry. 14 Kdyby dědici byli ti, kteří stavějí na zákoně, byla by víra zbavena smyslu a zaslíbení zrušeno. 15 Zákon s sebou nese Boží hněv: kde není zákon, není ani přestoupení zákona. 16 Proto mluvíme o spravedlnosti z víry, aby bylo jasné, že je to spravedlnost z milosti. Tak zůstane v platnosti zaslíbení dané veškerému potomstvu Abrahamovu - nejen těm, kdo stavějí na zákoně, ale i těm, kdo následují Abrahama vírou. On je otcem nás všech, 17 jak je psáno: 'ustanovil jsem tě za otce mnohých národů'. Je naším otcem před tváří toho, v nějž uvěřil, před Bohem, který dává život mrtvým a povolává v bytí to, co není. 18 On uvěřil a měl naději, kde už naděje nebylo; tím se stal 'otcem mnohých národů' podle slova: 'tak četné bude tvé potomstvo'. 19 Neochabl ve víře, i když pomyslí na své již neplodné tělo - vždyť mu bylo asi sto let - i na to, že Sára již nemůže mít dítě; 20 nepropadl pochybnosti o Božím zaslíbení, ale posílen vírou vzdal čest Bohu v pevné jistotě, 21 že Bůh je mocen učinit, co zaslíbil. 22 Proto mu to 'bylo počítáno za spravedlnost'. 23 To, že mu to 'bylo počítáno', nebylo napsáno jen kvůli němu, 24 nýbrž také kvůli nám, jimž má být započteno, že věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána, 25 jenž byl vydán pro naše přestoupení a vzkříšen pro naše ospravedlnění. (EB)

Vybudování církve Ježíšem zařazuje Bible (např. Izajáš 2:1) do posledních dnů světa, po jejichž uplynutí bude následovat konec světa a poslední soud. Slova budování církve Ježíšem v posledních dnech před posledním soudem vyvolávají asociaci s budováním archy Noémem v posledních dnech před potopou světa. Církev však není archou (korábem). Církev, resp. shromáždění Božího lidu, je zachráněnou osádkou před soudem, podobně jako Noé a jeho rodina byli zachráněnou osádkou před soudem. V obou případech záchrana spočívá v uposlechnutí Boha na základě víry. Skutek víry je však různý. V případě Noého bylo skutkem víry postavení archy. Od doby Mojžíšova zákona do Ježíšovy oběti na kříži bylo skutkem víry člověka poslouchání Mojžíšova zákona. Od doby Ježíšovy oběti na kříži je skutkem víry člověka uposlechnutí evangelia (víra, pokání, vyznání, křest).

Ježíšova církev vznikla o Letnicích v 1. století po Kristu, kdy v Jeruzalémě 3000 zbožných Židů uposlechlo evangelium a dali se pokřtít na odpuštění svých hříchů. Od té doby Pán Ježíš Kristus k nim přidává další lidi, kteří poslechli volání evangelia a byli pokřtěni na odpuštění svých hříchů. Tito spasení lidé jsou Božím chrámem a Bůh v nich přebývá, když zachovávají Kristovo Slovo:

Jan 14:23 Ježíš mu odpověděl: "Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo, a můj Otec ho bude milovat; přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. (EB)

1 Korinským 3:16 Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? (EB)

Proces přidávání spasených lidí Ježíšem do Jeho církve bude pokračovat až do druhého příchodu Ježíše na zem, kdy nastane konec světa a s ním i poslední soud, jež bude stejně neočekávaný, jako soud ve dnech Noé a stejně tak mu nebudou předcházet žádná viditelná znamení příchodu soudu.

Matouš 24:36 O onom dni a hodině však neví nikdo, ani andělé v nebi, ani Syn; jenom Otec sám. 37 Až přijde Syn člověka, bude to jako za dnů Noé: 38 Jako tehdy před potopou hodovali a pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu, 39 a nic nepoznali, až přišla potopa a zachvátila všechny - takový bude i příchod Syna člověka. (EB)

Naše poslední dny tedy trvají již cca 2000 let. To se nám může jevit jako poněkud dlouhá doba posledních dnů, ale z hlediska Boha čas nehraje žádnou roli, protože Bůh je věčný a z

časového hlediska má pro něj význam 1000 let jako 1 den a naopak. Dále, počítáno počtem let, kterého se dožívali lidé v době před potopou (např. Adam - 930 let, Metúšelach - 969 let, Noé 950 let) je doba 2000 let dobou několika málo generací prvních lidí.

2 Petrův 3:3 Především vám chci říci, že ke konci dnů přijdou posměvači, kteří žijí, jak se jim zachce, **4** a budou se posmívat: "Kde je ten jeho zaslíbený příchod? Od té doby, co zesnuli otcové, všechno zůstává tak, jak to bylo od počátku stvoření." **5** Těm, kdo toto tvrdí, zůstává utajeno, že dávná nebesa i země byly vyvolány slovem Božím z vody a před vodou chráněny. **6** Vodou byl také tehdejší svět zatopen a zahynul. **7** Týmž slovem jsou udržována nynější nebesa a země, dokud nebudou zničena ohněm; Bůh je ponechal jen do dne soudu a záhuby bezbožných lidí. **8** Ale tato jedna věc kéž vám nezůstane skryta, milovaní, že jeden den je u Pána jako tisíc let a 'tisíc let jako jeden den'. **9** Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. **10** Den Páně přijde jako přichází zloděj. Tehdy nebesa s rachotem zaniknou, vesmír se žářem roztaví a země se všemi lidskými činy bude postavena před soud. (EB)

Přestože Ježíšova církev vznikla o Letnicích asi v roce 30 po Kristu, Ježíšova krev byla prolita na kříži na odpuštění hříchů lidí již od doby Adama až do doby posledního soudu. Ježíšova církev, tedy shromáždění Božího lidu zachráněných Bohem skutkem víry spočívajícím v uposlechnutí evangelia tak doplní shromáždění lidí zachráněných Bohem skutkem víry platným v jejich době předcházející Ježíšovy oběti na kříži:

1 Janův 2:1 Toto vám píšu, děti moje, abyste nehřešili. Avšak zhřeší-li kdo, máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista spravedlivého. **2** On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa. (EB)

Až přijede Ježíš soudit svět, obdrží spasení lidé za dědictví nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost a kde budou žít v přítomnosti Boha:

2 Petrův 3:13 Podle jeho slibu čekáme nové nebe a novou zemi, ve kterých přebývá spravedlnost. **14** Proto, milovaní, očekávejte-li takové věci, snažte se, abyste byli čistí a bez poskvrny a mohli ten den očekávat beze strachu před Božím soudem. (EB)

Zjevení Janovo 21:1 A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již vůbec nebylo. **2** A viděl jsem od Boha z nebe sestupovat svaté město, nový Jeruzalém, krásný jako nevěsta ozdobená pro svého ženicha. **3** A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: "Hle, příbytek Boží uprostřed lidí, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi, **4** a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude - neboť co bylo, pominulo." (EB)

III.

Co je Ježíšova církev v univerzálním smyslu?

Ježíšova církev (shromáždění) existuje **1)** v univerzálním smyslu (dále jen "církev v univerzálním smyslu"), a **2)** v lokálním smyslu (dále jen "církev v lokálním smyslu").

Pro Ježíšovu církev - shromáždění spasených lidí - v univerzálním smyslu je charakteristické, že:

1) Je pouze jedna, a to v nebi, kdežto na zemi existuje pouze na úrovni individuálních spasených lidí roztroušených po celém světě: Židům 12:18 Nestanuli jste jako Izrael před tím, co je

hmatatelné: před 'hořícím ohněm, temnotou, mráкотou, bouří, 19 zvukem polnice a před hlasem Božích slov', při němž posluchači prosili, aby toho byli ušetřeni. 20 Nemohli totiž snést slova výstrahy: 'Dotkne-li se i jen zvíře té hory, bude ukamenováno.' 21 Pohled na to, co viděli, byl tak hrozný, že Mojžíš řekl: 'Třesu se hrůzou a děsem.' 22 Vy stojíte před horou Siómem a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčítným zástupem andělů 23 a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle, 24 a před Ježíšem, prostředníkem nové smlouvy, a před jeho krví, která nás očišťuje, neboť volá naléhavěji než krev Ábelova. 25 Varujte se tedy odmítnout toho, kdo k vám mluví. Jestliže neunikli trestu ti, kdo odmítli tlumočníka Božích příkazů na zemi, tím spíše neunikneme my, odvrátíme-li se od toho, který mluví z nebe. 26 Jeho hlas tehdy zatřásl zemí, nyní však slibuje: 'Ještě jednou otřesu' nejen 'zemí', nýbrž i 'nebem'. 27 Těmito slovy naznačuje, že otřese vším stvořením a promění je, aby zůstalo jen to, co je neotřesitelné. 28 Buďme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou. 29 Vždyť 'náš Bůh je oheň stravující'. (EB)

K lepšímu porozumění toho, že Ježíšova církev v univerzálním smyslu je pouze jedna, a to v nebi, kdežto na zemi existuje pouze na úrovni individuálních spasených lidí roztroušených po celém světě, poslouží ilustrace z NZ, podle které je Ježíš hlavou této univerzální církve a univerzální církev je jeho tělem. Ježíš jako hlava univerzální církve je v nebi, tedy v duchovní sféře. Mnozí spasení od doby apoštolů až do současné doby již zesnuli ve víře v Ježíše Krista a jsou rovněž v duchovní sféře a každý z nich je součástí těla Ježíšovy univerzální církve. Další spasení však doposud žijí na zemi, a to v různých koutech světa a každý z nich je součástí těla Ježíšovy univerzální církve. Dle NZ tato Ježíšova univerzální církev nemá žádnou pozemskou organizaci a ani žádnou pozemskou hlavu.

Koloským 1:18 on jest hlavou těla - totiž církve. On je počátek, prvorozený z mrtvých - takže je to on, jenž má prvenství ve všem. ... 24 Proto se raduji, že nyní trpím za vás a to, co zbývá do míry utrpení Kristových, doplňuji svým utrpením za jeho tělo, to jest církev. (EB)

1 Korinským 12:12 Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů, a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. 13 Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. (EB)

2) Pán přidává do ni, ty kdo jsou spaseni: **Skutky apoštolské 2:47** Chválili Boha a byli všemu lidu milí. A Pán denně přidával k jejich společenství ty, které povolával ke spáse. (EB)

3) Vstupuje se do ni křtem: **1. Korinským 12:13** Neboť my všichni, ať Židé či Řekové, ať otroci či svobodní, byli jsme jedním Duchem pokřtěni v jedno tělo a všichni jsme byli napojeni týmž Duchem. (EB)

4) Jsou v ní úplně všichni spasení, co existují: **Efezským 5:23** protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. (EB)

5) Jsou v ní pouze spasení lidé, nikoliv pokrytci: **2 Timoteovi 2:19** Ovšem pevný Boží základ trvá a nese nápis 'Pán zná ty, kdo jsou jeho' a 'ať se odvrátí od nespravedlnosti každý, kdo vyznává jméno Páně'. (EB)

6) Má pouze jednoho Pastýře: **Matouš 23:8** Vy však si nedávejte říkat 'Mistře': jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři; **Jan 10:14** Já jsem dobrý pastýř; znám své ovce a ony znají mne; **1 Petřův 5:4** Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevadnoucího vavřínu slávy. (EB)

7) Shromažďuje se pouze obrazně: Židům 12: 22 Vy stojíte před horou Siómem a městem Boha živého, nebeským Jeruzalémem, před nesčitelným zástupem andělů ²³ a slavnostním shromážděním církve prvorozených, jejichž jména jsou zapsána v nebi, a před Bohem, soudcem všech, a před zesnulými spravedlivými, kteří již dosáhli cíle, (EB)

8) Brány podsvětí ji nepřemohou: Matouš 16:18 A já ti pravím, že ty jsi Petr ⁸, a na té skále ⁹ _F vybuduji svou církev ¹⁰ a brány podsvětí ji _F nepřemohou. (NS)

IV.

Co je Ježíšova církev v lokálním smyslu?

Ti lidé, kteří se stali křesťany a vyskytují se ve stejné lokalitě spolu tvoří místní církev a zde se společně shromažďují (Skutky 2:41-42), resp. se připojují k již existující místní církvi (shromáždění).

Pro Ježíšovu církev (shromáždění) v lokálním smyslu je charakteristické, že:

1) Je jich mnoho a jsou omezeny na konkrétní místo na zemi: Galatským 1:1 Pavel, apoštol povolaný a pověřený nikoliv lidmi, ale Ježíšem Kristem a Bohem Otcem, který Ježíše vzkřísil z mrtvých, ² i všichni bratři, kteří jsou zde se mnou, církvím v Galacii: (EB)

2) Člověk, který přijal Krista za svého Pána se k místní církvi připojuje: Skutky apoštolské 9:26 Když přišel do Jeruzaléma, chtěl se připojit k učedníkům; ale všichni se ho báli, protože nevěřili, že k nim patří. (EB)

3) Do místní církve se vstupuje na základě souhlasu ostatních členů místní církve: Skutky apoštolské 9:27 Tu se ho ujal Barnabáš, uvedl ho k apoštolům a vypravoval jim, jak Saul na cestě do Damašku uviděl Pána, uslyšel jeho hlas, a jak tam potom neohroženě kázal v Ježíšově jménu. ²⁸ Saul se nyní mohl v Jeruzalémě na všem podílet s apoštolů a všude směle mluvil ve jménu Páně. (EB)

4) V místní církvi je pouze malá část ze všech spasených, co existují: Koloským 1:1 Pavel, z Boží vůle apoštol Krista Ježíše, a bratr Timoteus ² Božímu lidu v Kolosách, věrným bratřím v Kristu: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho. (EB)

5) Jsou zde i někteří lidé, kteří nejsou spasení, ale jsou to pokrytci: 3 Janův 1:9 Něco jsem již o tom církvi psal; ale Diotrefés, který si osobuje právo být mezi nimi první, nás neuznává. ¹⁰ Proto až přijdu, ukážu na jeho jednání, jak nás zlomyslně pomlouvá; a na tom nemá dost - ani bratry nepřijímá, a těm, kdo je chtějí přijmout, v tom brání a vylučuje je z církve. (EB)

6) Jsou zde menší pastýři: 1 Petrův 5:2 Starejte se jako pastýři o Boží stáde u vás, ne z donucení, ale dobrovolně, jak to Bůh žádá, ne z nízké zištnosti, ale s horlivou ochotou, ³ ne jako páni nad těmi, kdo jsou vám svěřeni, ale buďte jim příkladem. (EB)

7) Shromažďuje se fyzicky: Židům 10:25 Nezanedbávejte společná shromáždění, jak to někteří mají ve zvyku, ale napomínejte se tím více, čím více vidíte, že se blíží den Kristův. (EB)

8) Brány podsvětí ji mohou přemoci: Zjevení Janovo 3:1 Andělu církve v Sardách piš: Toto praví ten, který má sedmero duchů Božích a sedmero hvězd: "Vím o tvých skutcích - podle jména jsi živ, ale jsi mrtev. (EB)

V.

Jak vzniká a jaký charakter, organizací a funkci má místní církev?

1. Vznik a funkce místní církve:

Místní církev (shromáždění) vzniká vždy podle stejného vzoru, a to tak, že je hlášáno evangelium a lidé, kteří jej uposlechli se společně shromažďují. To znamená, že pokud třeba 2 nebo více lidí někde tady v okolí uposlechne evangelium a přijmou křest na odpuštění hříchů, tak se začnou společně shromažďovat jako místní církev. Takových místních církví je na zemi mnoho. Nezáleží na tom, zda místní církev (shromáždění) vznikla tímto způsobem v 1. století nebo 21. století po Kristu, pokud následuje vzor v Božím Slově v NZ, je to Ježíšova církev.

Protože každý křesťan, ať je kdekoli na zemi, který respektuje a poslouchá autoritu Božího Slova v NZ má stejného Pána a Spasitele Ježíše Krista, může svůj vztah k Bohu na úrovni místní církve (shromáždění) realizovat v kterékoliv místní církvi (shromáždění), která odpovídá vzoru místní církve (shromáždění) popsanému v NZ (Skutky 11:25-26, Skutky 20:6-7). Křesťané v takových místních církvích (shromážděních) jsou totiž sjednoceni na pravdě Božího Slova v NZ. Pravda Božího Slova zjeveného Duchem Svatým je jediným základem, na kterém lze budovat jednotu mezi křesťany všude na celém světě:

[Efezským 4:3](#) a usilovně hleďte zachovat jednotu Ducha, spojení svazkem pokoje. [4](#) Jedno tělo a jeden Duch, k jedné naději jste byli povoláni; [5](#) jeden je Pán, jedna víra, jeden křest, [6](#) jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech. (EB)

2. Vztahy mezi křesťany v místní církvi:

Všichni členové místní církve (shromáždění) dle NZ vzoru jsou si bratry a sestrami v Kristu, neexistuje třída profesionálních kněží a laiků, ale všichni křesťané jsou kněžími Bohu a každý z nich přináší Bohu duchovní oběti, které spočívají ve svatém životě:

[Matouš 23:8](#) Vy však si nedávejte říkat 'Mistře': jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratři. (EB)

[1 Petrův 2:5](#) I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista. ...[9](#) Vy však jste 'rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu', abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (EB)

[Zjevení Janovo 1:5](#) a od Ježíše Krista, věrného svědka, prvorozeného z mrtvých a vládce králů země. Jemu, jenž nás miluje a svou krví nás zprostil hříchů [6](#) a učinil nás královským kněžstvem Boha, svého Otce - jemu sláva i moc navěky. Amen. (EB)

[Římanům 12:1](#) Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. (EB)

Za hříchy všech křesťanů přinesl jednu a provždy platnou oběť jejich jediný pravý velekněz a prostředník nové smlouvy, který je v nebi a tím je Ježíš Kristus. Žádné lidské pozemské velekněze a lidské prostředníky mezi křesťany a Bohem NZ vzor církve nezná:

[Židům 7:23](#) A dále: Levitských kněží muselo být mnoho, protože umírali a nemohli sloužit trvale. [24](#) Ježíšovo kněžství však nepřechází na jiného, neboť on zůstává navěky. [25](#) Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. [26](#) To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkvrněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený

nad nebesa, 27 který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama. ... Židům 8:1 Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu 2 v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk. 3 Každý velekněz bývá ustanoven k tomu, aby přinášel dary a oběti; proto musel i Ježíš nutně přinést oběť. 4 Na zemi by nemohl být knězem, protože zde už byli kněží, kteří přinášeli dary podle zákona. 5 Ti však sloužili ve svatyni, která je jen náznakem a stínem svatyně nebeské. Vždyť Bůh uložil Mojžíšovi, když měl zřídit stánek: 'Hleď, ať uděláš vše podle vzoru, který ti byl ukázán na hoře.' 6 Avšak Ježíš dosáhl vznešenější služby, právě tak jako je prostředníkem vyšší smlouvy, založené na lepších zaslíbeních. 7 Kdyby totiž ta první smlouva byla bez vady, nebylo by třeba připravovat druhou. 8 Ale když Bůh kárá svůj lid, říká: 'Hle, přicházejí dny, praví Hospodin, kdy s domem izraelským i s domem judským uzavřu smlouvu novou, 9 ne jako byla ta smlouva, kterou jsem uzavřel s jejich otci v den, kdy jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl ze země egyptské. Neboť oni nezůstali v mé smlouvě, a já jsem se jich zřekl, praví Hospodin. (EB)

1 Timoteovi 2:5 Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, 6 který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas (EB)

3. Autonomie místní církve:

Křesťané v místní církvi (shromáždění) si dle NZ vzoru spravují všechny záležitosti výlučně sami (autonomie), a to pouze v souladu s Boží vůlí v NZ (1. Petrův 5:1-3, Zjevení 1:4-3:22). Místo, kde se místní církev (shromáždění) schází není rozhodující: Skutky apoštolské 17:24 Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ; Jan 4:24 Bůh je Duch a ti, kdo ho uctívají, mají tak činit v Duchu a v pravdě." (EB)

Dle NZ místní církve (shromáždění) není součástí žádné pozemské církevní organizace nebo hierarchie sdružující nebo zastřešující jiné církve a o její vnitřních záležitostech nerozhoduje nikdo vně dané místní církve. To znamená, že kromě církve v univerzálním smyslu, která ale existuje v nebi a místních církvích roztroušených po celé zemi již neexistuje žádná jiná organizační struktura, kterou by znal NZ.

V celém NZ je jediná kapitola, jejímž nesprávným výkladem se vyvozují jiné organizační struktury, než je univerzální církev v nebi a autonomní místní církve na zemi. Jedná se o kapitolu 15 v knize Skutků apoštolů. V této kapitole jde o to, že někteří lidé z Judska, kteří byli původně farizeji a kteří se stali křesťany, přišli do církve v Antiochii v Sýrii a zde začali učit falešné učení, že se křesťané pohanského původu musí dát obřezat a dodržovat Mojžíšův zákon, aby je Bůh spasil. V Antiochii v té době působil apoštol Pavel a jeho spolupracovník Barnabáš. Tito se postavili falešnému učení judaistů, kteří zneklidnili a mátlí místní křesťany a došlo mezi nimi ke sporu. Církev v Antiochii rozhodla, aby se apoštol Pavel, Barnabáš a někteří další křesťané z Antiochie vypravili do Jeruzaléma (v Judsku) a předložili tuto otázku apoštolům a starším. Apoštol Pavel a Barnabáš. Apoštolové a starší z církve v Jeruzalémě se sešli, aby tuto věc uvážili, přičemž došlo k velké rozepři vyvolané falešným učením judaistů. Posléze vystoupili apoštol Petr a Jakub s tím, že Duch Svatý již dříve dal odpověď na tuto otázku tím, že neučinil rozdíl mezi křesťany židovského původu a křesťany pohanského původu a všichni jsou spaseni milostí Pána Ježíše, nikoliv dodržováním Mojžíšova zákona, který nedodržovali ani samotní Židé:

Skutky apoštolské 15:7 Když došlo k velké rozepři, povstal Petr a promluvil k nim: "Dobře víte, bratří, že si mě Bůh hned na začátku mezi vámi vyvolil, aby ode mne pohané uslyšeli slovo evangelia a uvěřili. 8 A sám Bůh, jenž zná lidská srdce, se za ně postavil: Dal jim Ducha svatého tak jako nám 9 a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou. 10 Proč tedy nyní pokoušíte Boha a chcete vložit na učníky břemeno, které nemohli unést ani naši otcové

ani my! 11 Věříme přece, že jsme stejně jako oni spaseni milostí Pána Ježíše." 12 A když Barnabáš a Pavel začali vypravovat, jaká znamení a divy činil Bůh skrze ně mezi pohany, všichni ve shromáždění zmlkli a poslouchali. 13 Když domluvili, ujal se slova Jakub a řekl: "Bratří, slyšte mne! 14 Šimon vypravoval, jak Bůh poprvé projevils pohanům svou milost a povolal si z nich svůj lid. 15 S tím se shodují slova proroků, neboť je psáno: 16 'Navrátím se zase a znovu postavím Davidův zbořený dům, z jeho trosek jej opět vystavím a zbuduji, jako byl dřív, 17 aby také ostatní lidé hledali Pána, všechny národy, které jsem přijal za své. To praví Pán, 18 který to oznámil už před věky.' 19 Proto já soudím, abychom nedělali potíže pohanům, kteří se obracejí k Bohu, 20 ale jen jim napsali, aby se vyhýbali všemu, co přišlo do styku s pohanickou bohoslužbou, aby nežili ve smilstvu, aby nejedli maso zvířat, která nebyla zbavena krve, a aby nepožívali krev. 21 Vždyť Mojžíš má odedávna po městech své kazatele, kteří čtou jeho Zákon v synagógách každou sobotu." 22 Tu se apoštolové a starší za souhlasu celé církve rozhodli, že ze svého středu vyvolí dva muže a pošlou je s Pavlem a Barnabášem do Antiochie. Byli to Juda, kterému říkali Barsabáš, a Silas, přední muži mezi bratřími. 23 Po nich poslali tento dopis: "My, apoštolové a starší, vaši bratří, posíláme pozdrav vám, svým bratřím v Antiochii, Sýrii a Kilikii, kteří jste dříve byli pohany. 24 Dověděli jsme se, že vás někteří lidé od nás zneklidnili a zmátli svými slovy, ačkoliv jsme jim k tomu nedali žádný pokyn. 25 Proto jsme se jednomyslně rozhodli, že zvolíme dva muže a pošleme je k vám s našimi milými bratry Barnabášem a Pavlem, 26 kteří ve službě našeho Pána Ježíše Krista nasadili svůj život. 27 Posíláme k vám tedy Judu a Silase, kteří vám to vše sami potvrdí. 28 Toto jest rozhodnutí Ducha svatého i naše: Nikdo ať vás nezatěžuje jinými povinnostmi než těmi, které jsou naprosto nutné: 29 Zdržujte se všeho, co bylo obětováno modlám, také krve, pak masa zvířat, která nebyla zbavena krve, a konečně smilstva. Jestliže se toho všeho vyvarujete, budete jednat správně. Buďte zdraví." (EB)

Proč poslala církev v Antiochii (v Sýrii) apoštola Pavla a Barnabáše do církve v Jeruzalémě (v Judsku)? Protože bylo potřeba, aby byl problém vyřešen tam, kde vznikl a odkud se šířil. Falešné učení judaistů bylo konfrontováno a vyvráceno učením Ducha Svatého, na Jehož stranu se postavili křesťané v církvi v Jeruzalémě a výsledkem byl dopis křesťanům pohanického původu vysvětlující, jak došlo k tomu, že problém vznikl (doslechli jsme se...vyšli z nás...zmátli vaše duše... ačkoliv jsme jim to nenařídili) a napravující problém (usoudil Duch Svatý i my, že nebudeme na vás klást žádné jiné břemeno než tyto nezbytnosti...). Šlo zde tedy pouze o napravení vzniklého problému v místě jeho vzniku, nikoliv o vzor nějakého ústředního orgánu (koncilu, rady, synodu, setkání, sněmu biskupů z různých církví) zastřešujícího různé církve, resp. vzor centrálního řešení teologických otázek pro všechny věřící. Jiným důkazem z NZ je pasáž v knize Zjevení, kde Ježíš diktuje dopis sedmi místním církvím v Asii. Každé z nich adresuje poselství platné pro její situaci. Každé z nich dává určité pokyny (Zjevení 1:4-3:22). Ježíš neadresuje dopis žádnému ústřednímu orgánu zastřešujícímu různé církve, aby dohlédl na nápravu v místních církvích. Centralizovaná organizace místních církví je lidský výmysl, jehož následkem je snadné šíření falešných nauk z ústředí mezi všechny věřící.

4. Vedení místní církve:

Dle NZ při shromáždění místní církve mají ženy mlčet (1. Korintským 14:34-35), v tom smyslu, že nemají učit muže, nemají vykonávat autoritu nad muži (1. Timoteovi 2:12). K tomu lze uvést, že všichni křesťané jsou Božími dětmi. V Kristu není rozdíl mezi ženou a mužem, podobně jako není rozdíl mezi svobodným a otrokem nebo Židem a pohanem (Galatským 3:26-28). Bůh však stvořil své dílo podle určitého řádu. Jako prvního člověka stvořil muže Adama a teprve poté, z něj a pro něj stvořil pomoc jemu rovnou v podobě ženy Evy (1. Mojžíšova 2:18-23). Bůh dal muži za úkol pracovat, zabezpečovat a vést svou rodinu, zatímco ženě přivádět na svět nové potomstvo (1. Mojžíšova 3:16-19). Tento řád se promítá i do řádu při uctívání Boha, podle kterého nemají ženy vykonávat autoritu nad muži (viz. i 1. Korintským 11:1-16). To v žádném případě neznamená podřadné postavení ženy v křesťanství. Bůh prikazuje manželům: "**Muži, milujte** (agapao) **své ženy,**

jako i Kristus miloval (agapao) církev a vydal sám sebe za ni..." (Efezským 5:25 NBK) Řecké slovo "agapao" neznámá emocionální lásku, ale lásku vůle (pro kterou se člověk dobrovolně rozhodl). Jde o usilování o dobro druhých. Takovou lásku měl Ježíš k nám, když zemřel za naše hříchy na kříži. Manžel, který takto miluje svou manželku je ochoten za ní zemřít. Z výše uvedených důvodů Bůh nedovoluje, aby ženy při Bohoslužebném shromáždění učili nebo kázali, případně jiným způsobem vykonávaly autoritu nad muži.

5. Charitativní činnost místní církve:

Dle NZ místní církve není primárně charitativní organizací. Primárně je funkcí místní církve uctívání Boha (Skutky 2:36-42, 1. Korintským 11:20-29), konání Jeho vůle (Efezským 1:22), řešení problémů hříchu mezi křesťany (1. Korintským 5:1-5), učení Božího Slova a šíření evangelia o spáse (Matouš 28:18-20, Filipským 4:15, 1. Tesalonickým 1:1, 8), jehož přijetí nebo nepřijetí má věčné důsledky pro každého člověka. V NZ je autorita pro to, aby místní církve materiálně pomáhala potřebným, ale pouze těm, kdo jsou křesťany. V NZ není žádná autorita pro to, aby místní církve používala finanční prostředky pro charitativní činnost pro ty, kdo nejsou křesťany.

Skutky apoštolské 11:28 Jeden z nich, jménem Agabus, veden Duchem předpověděl, že po celém světě nastane veliký hlad. To se také stalo za císaře Klaudia. **29** Proto se učedníci rozhodli, že každý podle svých možností pomůže bratřím v Judsku. **30** Učinili to a poslali sbírku po Barnabášovi a Saulovi jeruzalémským starším. (EB)

Individuální křesťané mohou pomoci potřebným bez ohledu na to, zda se jedná o křesťany nebo nekřesťany, přátele nebo nepřátele (Římanům 12:20, Galatským 6:10). Omezujícím kritériem je, že tak má být učiněno ve jménu Pána Ježíše, t.j. v souladu s tím, co On autorizoval v NZ (Koloským 3:17). Pokud by individuální křesťan měl pochybnost s ohledem na okolnosti případu, zda po něm požadovaná finanční pomoc bude použita k účelu, který je v souladu s Písmem, např. nasycení hladového, tak by se měl ujistit, že nebude zneužita, např. na zakoupení alkoholu nebo cigaret, tím, že místo peněz dá potřebnému něco k jídlu (případně pro něj nějaké jídlo zakoupí). Výše uvedené omezující kritérium rovněž vylučuje pomoc lidem, kteří jsou očividně zdraví, ale místo toho, aby pracovali žebrají od lidí peníze:

2 Tesalonickým 3:10 Když jsme u vás byli, přikazovali jsme vám: Kdo nechce pracovat, ať nejí! (EB)

V NZ schází autorita proto, aby místní církve vynakládala finanční prostředky na sportovní nebo společenské akce, případně na jakýkoliv jiný účel, který není v souladu s Písmem, např. na pohoštění lidí, kteří přijdou na Bohoslužbu, či studium Bible, atd.

VI.

Jak má probíhat křesťanská Bohoslužba?

1. Ustanovení Pánovy večeře:

1) Jádrem křesťanského Bohoslužebného shromáždění je **přijímání Pánovy večeře** (1. Korintským 11:20), t.j. večeře, kterou ustanovil Pán Ježíš Kristus před cca 2000 lety.

Již cca 1500 let předtím Bůh prostřednictvím Mojžíše ustanovil památní večeři pro Izraelce, kteří v té době byli v egyptském otroctví. Prikázal jim, aby navečer určitého dne zabili roční beránky bez vady, krví beránkovou potřeli obě veřeje i nadpraží u domů, v nichž budou beránka jíst, beránka upekli, v noci jej ve chvatu snědli společně s nekvašenými chleby a hořkými

bylinami a byli připraveni spěšně opustit Egypt. O půlnoci toho dne Bůh pobil všechno prvorozené v Egyptě, včetně prvorozeného syna faraóna, který zatvrzele ignoroval Boží příkaz propustit Jeho lid (Izraelce). Bůh pomínil pouze domy, jejichž veřeje i nadpraží byly potřeny krví beránkovou. Takto byli Izraelci zachráněni před smrtí prvorozených. Po této ráně, jež dolehla na Egypt, faraón nařídil Izraelcům, aby odešli z jeho lidu. Bůh přikázal Izraelcům, aby mu sloužili tímto obětním hodem beránka a svátkem nekvašených chlebů, v zemi kterou jim dá, na památku toho, že zachránil prvorozené Izraelců před smrtí a vyvedl Izraelce z egyptského otroctví. (2. Mojžíšova 12) Obětní hod beránka a svátek nekvašených chlebů byl tedy pro Izraelce památkou staré smlouvy na to, jak je Bůh zachránil, a kterým si měli tuto událost připomínat 1 x ročně.

Skutečným beránkem Božím však byl Ježíš Kristus (Jan 1:29), jehož krev byla prolita na kříži, aby Bůh mohl zachránit lidi z otroctví nikoliv fyzického, ale duchovního, totiž z otroctví hříchu (Jan 8:31-36), aby je mohl zachránit před trestem za jejich hříchy, kterým je smrt. Večer předtím, než trpěl a zemřel, se Ježíš shromáždil se svými apoštoly k hodu beránka (hebrejsky: pecach, řecky: pascha) o svátcích nekvašených chlebů. V průběhu hodu beránka vzal Ježíš (nekvašený) chléb, který jedli společně s beránkem a učinil z něj symbol svého těla, jež bylo krátce poté obětováno na kříži za hříchy lidí. Dále vzal pohár s vínem a učinil z něj symbol své krve, jež byla krátce poté na kříži prolita na odpuštění hříchů lidí, a kterou byla zpečetěna nová smlouva nahrazující starou smlouvu:

Lukáš 22:14 A když přišla ta chvíle, posadil se za stůl a dvanáct apoštolů s ním. **15** Tehdy jim řekl: "Toužebně jsem si přál jíst s vámi tohoto beránka předtím, než budu trpět; **16** neboť vám říkám, že už ho nebudu jíst, dokud nedojde naplnění v Božím království." ... **19** A když vzal chléb, vzdal díky, rozlomil a dal jim [ho] se slovy: "To je mé tělo, které se dává za vás. To dějte na mou památku." **20** Tak [vzal] i kalich, když bylo po večeři, a řekl: "Tento kalich [je] ta nová smlouva v mé krvi, která se prolévá za vás. (NBK) (viz. též Matouš 26:26-29, Marek 14:22-25, 1. Korintským 11:23-25) Ježíš Kristus se stal pro nás Božím beránkem, který snímá naše hříchy a který se nepřijímá fyzicky (tělem člověka), jako beránek SZ smlouvy, ale duchovně (duchem člověka), aby člověk mohl být Bohem zachráněn.

Pánovou večeří zvěstují křesťané smrt Pána Ježíše za naše hříchy do doby Jeho druhého příchodu k poslednímu soudu (1. Korintským 11:26). Přijímání Pánovy večeře z jakéhokoliv jiného důvodu (např. z důvodu tradice, nebo v domněnku, že tímto aktem jsou člověku odpuštěny jeho hříchy, anebo že tímto doslova jí Kristovo tělo a pije Kristovu krev), je nehodné přijímání Pánovy večeře a jeho důsledkem je odsouzení člověka Bohem (1. Korintským 11:27-29).

Pánova večeře je tedy pro křesťany památkou nové smlouvy na to, jak je Bůh zachránil, a kterým si mají tuto událost připomínat.

2. Kdy a jak často se přijímá Pánova večeře?

Ježíš vstal z mrtvých v první den týdne, což je naše neděle. Bylo to během židovských svátků nekvašených chlebů v rámci kterých se konal i obětní hod beránka. Na stejnou dobu připadají tradiční velikonoce. První křesťanská církev vznikla až o svátku Letnic, což opět byla neděle. NZ nám říká o prvních křesťanech, že: **"...zůstávali v apoštolském učení a ve společenství, v lámání chleba a v modlitbách."** (Skutky 2:42 NBK) Lámání chleba zde označuje Pánovu večeři, která se nepřijímala jako pokrm, tedy tělesná výživa, ale na Kristovu památku. Tím se odlišuje od jiného lámání chleba za účelem pokrmu, které nebylo činěno na Kristovu památku (Skutky 2:46) (viz. též 1. Korintským 11:20-22).

Křesťanská církev vznikla a křesťané poprvé přijímali Pánovu večeři v neděli o svátku Letnic. Dále se dozvídáme, že zůstávali v apoštolském učení, ve společenství, v lámání chleba a v

modlitbách, což znamená, že toto vše činili vytrvale, tedy s určitou pravidelností. To znamená, že křesťané se s určitou pravidelností společně shromažďovali k přijímání Pánovy večeře, naslouchání učení apoštolů, modlení a vzájemnému společenství. NZ sice neobsahuje Ježíšův příkaz, kdy se mají křesťané tímto způsobem shromažďovat, ale obsahuje příklad, kdy tak činili apoštolové inspirování Duchem Svatým a další křesťané, kteří přijali Ježíše Krista za svého Pána. Jak vyplývá ze Skutků 2, bylo to v první den v týdnu (neděle) a zcela určitě to nebylo pouze jednou ročně v době židovských svátků nekvašených chlebů, resp. tradičních velikonoce (Marek 14:12), jak nám ukazuje příklad apoštola Pavla a dalších křesťanů v Písmu:

Skutky apoštolské 20:6 My jsme pak po dnech nekvašených chlebů vypluli z Filip a během pěti dnů jsme dorazili k nim do Troady, kde jsme strávili sedm dní. **7** A když se učedníci prvního dne po sobotě sešli k lámání chleba, Pavel k nim mluvil, protože měl nazítří jít pryč, a protáhl [svou] řeč až do půlnoci. (NB)

Skutky apoštolské 20:6 My jsme po velikonočních vypluli z Filip a přijeli jsme k nim do Troady až za pět dní. Tam jsme zůstali týden. **7** První den v týdnu jsme se sešli k lámání chleba a Pavel promluvil ke shromáždění. Protože chtěl na druhý den odcestovat, protáhl řeč až do půlnoci. (EB)

Duchem Svatým inspirované Písmo říká zcela jasně, že se: **“...učedníci prvního dne po sobotě sešli k lámání chleba...”**. Křesťané se tedy společně shromažďovali za účelem lámání chleba, tj. přijímání Pánovy večeře prvního dne po sobotě (neděle). Jelikož Duch Svatý v NZ blíže neidentifikuje tento první den týdne, jako první den týdne v měsíci, čtvrtletí, pololetí, roce, platí že je to každý první den týdne, neboť pro jiný výklad schází autorita v Božím Slově. Jelikož v Božím Slově není autorita (příkaz, inspirovaný příklad, nutný závěr), na podkladě které by bylo možné přijímat Pánovu večeři i v jiný den, než v první den v týdnu, nelze přijímat Pánovu večeři v jiný den, než v první den v týdnu (2. Janův 9).

3. Kdo má přijímat Pánovu večeři a co má přijímat?

Když Pán Ježíš Kristus ustanovil Pánovu večeři, řekl apoštolům ohledně chleba: **“Vezměte, jezte, toto je mé tělo.”** (Matouš 26:26 NBK) a ohledně vína: **“Pijte z něho všichni...”** (Matouš 26:27 NBK). To vše měli činit na Kristovu památku (1. Korintským 11:24-25). Před tím, než Ježíš vystoupil do nebe k Otci, dal apoštolům příkaz, aby pro něj získávali učedníky ze všech národů, křtili je ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého a učili je zachovávat všechno, co Ježíš přikázal apoštolům (Matouš 28:18-20). V NZ (Skutky 2:42, 20:7, 1. Korintským 11:23-29) čteme o tom, že Pánovu večeři přijímali, jak apoštolové, tak i ti, kteří skrze jejich slova uvěřili v Ježíše Krista a stali se křesťany. Všichni křesťané mají konat to, co Ježíš Kristus přikázal apoštolům ohledně přijímání Pánovy večeře, tedy jíst chléb a pít víno na památku Kristovy oběti za naše hříchy.

4. Křesťanská bohoslužba:

Přijímání Pánovy večeře je jádrem křesťanského Bohoslužebného shromáždění. Jeho dalšími prvky jsou:

- **oslava Boha písněmi**, nikoliv zpěvem doprovázeným instrumentální hudbou (Matouš 26:30, Efezským 5:19, Koloským 3:16)
- **modlitby k Bohu** (Skutky 2:42, 1. Korintským 14:12-16, 1. Tesalonickým 5:25)
- **kázeň z Božího Slova** (Skutky 2:42, 1. Korintským 14:19, 26, Skutky 20:7)

Pánovu večeři, zpěv, modlitby a kázeň vedou muži, nikoliv ženy (1. Korintským 14:34-35).

Tolik k tématu církve. Ve zbytku přednášky se budu zabývat tématem sekty.

VII.

Co je sekta?

Slovo sekta vyvolává v naší společnosti negativní reakce. Částečně je to dáno negativním mediálním obrazem sekt a částečně osobní zkušeností lidí s nějakou netradiční formou náboženství nebo její praktikou.

Uvedu příklad pokud jde o osobní zkušenost: Potkali jste někdy v centru Prahy průvod mladých mužů s pramenem vlasů na vyholených hlavách, jak oděni ve žlutých hábitech a za zvuku bubínků poskakují a dokola prozpěvují mantru, jež začíná slovy "Hare Kršna..."? Pokud ano, jaká byla Vaše vnitřní reakce? Zaplavily Vás nějaké pozitivní emoce? Napadlo Vás nějaké pozitivní hodnocení jejich víry, zbožnosti, asketismu, případně uměleckého projevu? Nebo byly Vaše pocity a hodnocení negativní? Domnívám se, že většina kolemjdoucích se neubrání nějakému negativnímu pocitu a hodnocení Kršnovců.

To, co nás vyvádí z míry v případě Kršnovců nebo jiného netradičního náboženství je, že se vymykají určitým normám, které naše kultura přijala za své. Jinými slovy jsou nekonvenční. Nemají u nás historickou tradici. A taková náboženství si média i většinová společnost spojuje se sektami.

Ustříhněte však Kršnovci jeho pramen vlasů, oblečte jej do mnišské sutany, dejte mu na krk kříž, zavřete jej do středověkého kláštera, ve kterém vládne přísný režim nějakého katolického řádu a kde v celibátu a v odloučenosti od hříšného světa zpívá s jinými mnichy Gregoriánské chorály a najednou se zdá být vše více méně v pořádku. Většinová společnost se s nimi totiž moc často nepotká a senzacechtivá média o ně nejeví zájem. O normalnosti mnišského způsobu náboženství sice lze mít pochybnosti, stejně tak jako o normalnosti kršnovského způsobu náboženství, ale jelikož mnišské řády spadají pod tradiční náboženství, lidé si je nespojují se sektami.

VIII.

Jak definovat sektu?

Co je vlastně sekta? Jak definovat sektu? Předně, neexistuje jediná definice sekty. Jinak sektu definuje sociolog, jinak katolík, jinak liberální teolog, jinak člen nějaké sekty, atd. co škatulka, to jiná definice.

Dle sociologa Johna Loflanda jsou sekty malé skupiny, které se oddělují od společností přijatých konvencí a příklánějí se ke zcela odlišným pojetím toho, co je skutečné, možné a morální. (citát z PSANN str. 11, 12)

V zemích se silnou katolickou nebo pravoslavnou tradicí se za sektu označuje jakákoliv jiná, tedy nekatolická, resp. nepravoslavná církev, včetně protestantských církví.

Mnozí z těch, kteří věří v Ježíše Krista za sektu označují např. náboženskou organizaci Svědkové Jehovovi, či Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (Mormoni) (tedy náboženství, která jsou v západní společnosti více méně zavedená) vedle méně tradičních náboženství typu Moonistů, Haré Kršna, Scientologie a jiných.

Liberální teolog James W. Sire definuje sektu jako jakékoliv náboženské hnutí, které je organizačně odlišné a má učení či praktiky, které odporují učení a praktikám zjeveným v Písmu, jak ho vykládá tradiční křesťanství reprezentované katolickým a hlavními protestantskými

denominacemi a jak je vyjádřeno v prohlášeních typu Apoštolského vyznání. (citát z PSANN str. 12)

Vypadá to tak, že si každý definuje sektu podle svého, tzn. podle norem, které přijal za své. Takový způsob definování však v sobě nese nebezpečí subjektivismu, neboť vychází ze subjektivních vzájemně si konkurujících názorů jednotlivých lidí, tedy z učení, jež se opírá o autoritu lidí. Konečným důsledkem takového způsobu definování sekty je to, že sektou je vše, co tímto slovem někdo označí.

Jediný způsob jak definovat sektu objektivně je na základě učení, jež se opírá o autoritu Boží a nikoliv o autoritu lidskou. Takové učení lze nalézt v Písmu, neboť to je inspirováno Bohem a obsahuje Boží pravdu, která je standardem, podle kterého může posuzovat pravdivost a nepravdivost jakéhokoli učení lidí, jež se týká náboženství a morálky:

[2 Timoteovi 3:16](#) Veškeré Písmo [je] vdechnuté Bohem a [je] užitečné k vyučování, k usvědčování, k napravování a k výchově ve spravedlnosti, [17](#) aby byl Boží člověk dokonalý a vybavený ke každému dobrému dílu. (NBK)

A právě v Novozákonních Písmech Bible (dále jen “NZ”) se setkáváme i se slovem sekta, které je překladem řeckého slova hairesis, jež proniklo i do češtiny jako “hereze”. Hairesis se překládá jako **“výběr, volba”** a v tomto významu s ním všude pracuje Septuaginta, což je řecký překlad Starozákonních Písem Bible (dále jen “SZ”). U klasických řeckých autorů však slovo hairesis **označuje filozofickou školu, kterou si člověk vybral k následování**.

V NZ se slovo hairesis vyskytuje pouze 9 x. Na většinu těchto výskytů se podíváme, abychom viděli, jakým způsobem – v jakém kontextu – jej pisatelé inspirovaní Duchem Svatým používají.

1. Hairesis jako náboženský směr, resp. strana v rámci židovského náboženství:

[Skutky apoštolské 5:17](#) Tehdy povstal nejvyšší kněz a všichni, kdo byli s ním (což je ta sekta saduceů), naplnění závistí, [18](#) a chopili se apoštolů a vsadili je do veřejné věznice. (NBK)

Obhajoba apoštola Pavla před králem Agrippou:

[Skutky apoštolské 26:5](#) [Ti] mě od počátku [dobře] znali (kdyby chtěli vydat svědectví), že jsem žil podle nejprísnejší sekty našeho náboženství jako farizeus. [6](#) A nyní [tu] stojím, vydán soudu kvůli naději toho zaslíbení, které Bůh dal našim otcům. (NBK)

V židovské společnosti 1. století po Kristu existovaly dvě významné sekty - saduceové a farizeové, z nichž každá dala SZ svéráznou a nutno říci, pokřivenou interpretaci. Saduceové pocházeli hlavně z bohatých vlastníků půdy, nevěřili v nesmrtelnost duše a ve vzkříšení. Podle saduceů chrámová bohoslužba představovala stěžejní bod a účel Mojžíšova zákona. Saduceové se zaměřovali na bohatší vrstvy Židů. Naproti tomu farizeové pocházeli hlavně z lidu, věřili v nesmrtelnost duše a vzkříšení. Farizeové zdůrazňovali, že smyslem lidského života je plnění všech ustanovení Mojžíšova zákona, přičemž obřady v chrámě pokládali pouze za jednu stránku věci. Farizeové se zaměřovali na prostý lid. Obě tyto sekty spolupracovaly a jejich členové společně zasedali v Sanhedrinu, což byl nejvyšší židovský soud. O Saulovi z Tarsu, pozdějším apoštolu Pavlovi jsme četli, že žil jako farizeus, čímž se odlišil od jiných sekt.

Závěr: Slovem hairesis, nebo-li sekta použitým apoštolem Pavlem na farizeje, označil apoštol Pavel náboženský směr, resp. stranu v rámci židovského náboženství, aniž by slovo sekta v tomto kontextu mělo negativní význam.

Skutečným problémem náboženských směrů, resp. stran v židovské společnosti v 1. století po Kristu nebylo to, že byly označeny slovem haireisis - sekta, ale to, že zůstaly v zajetí svých zdeformovaných náboženských, filozofických a politických představ, které měly původ u lidí (tradice otců), nikoliv u Boha a odmítly spásu prostřednictvím Božího Syna Ježíše Krista (Římanům 10).

2. Křesťanství jako haireisis nazaretských vně židovského náboženství:

Žaloba Židů proti apoštolu Pavlovi k římskému prokurátorovi v Judei Félixovi:

Skutky apoštolské 24:5 Shledali jsme totiž, [že] tento muž [je jako] mor. Rozněcuje nesváry mezi všemi Židy po celém světě a [je] vůdcem té sekty nazaretských. (NBK)

Pavlova obhajoba před Félixem:

Skutky apoštolské 24:14 Vyznávám však před tebou, že podle té cesty, kterou nazývají sektou, tak sloužím Bohu [našich] otců: věřím všemu, co je napsáno v Zákoně a v Prorocích. **15** A mám v Bohu naději, kterou chovají i oni sami, že nastane vzkříšení spravedlivých i nespravedlivých. (NBK)

Římští Židé k Pavlovi:

Skutky apoštolské 28:22 Považujeme však za správné slyšet od tebe, jak smýšlíš; je nám totiž o té sektě známo, že se všude mluví proti [ní]. (NBK)

V první polovině 1. století po Kristu vstoupilo na židovskou a světovou náboženskou scénu křesťanství. Jádrem křesťanské víry je evangelium, nebo-li dobrá zpráva, že Boží Syn Ježíš Kristus přišel na zem v podobě člověka, trpěl a zemřel na kříži za hříchy lidí a třetího dne vstal z mrtvých. To, že je Kristus SZ prorokovaným a Židovským národem dlouho očekávaným Mesiášem, který má moc lidí zachránit z jejich hříchů bylo poselstvím apoštolů předneseným tisícům Židů shromážděným v Jeruzalémě o prvních Letnicích po Kristově vzkříšení z mrtvých. A již v tento první den, kdy bylo hlášáno evangelium, 3 000 Židů si zvolilo Ježíše Krista za svého Pána a Spasitele (Skutky 2).

V počátcích křesťanství Židé na následovníky Ježíše Krista, kterým se později začalo říkat křesťané, nahlíželi jako na jinou sektu (náboženský směr, resp. stranu) uvnitř židovského náboženství. Křesťané se scházeli v chrámu, kde se modlili a hlásali evangelium (Skutky 2:46, 3:1) a zde začala i jejich perzekuce (Skutky 4:1-4). V počátcích křesťanství Židé přijímali židovské křesťany v synagogách jako své bratry ve víře (Skutky 13:13-16, 32-33, 42-44).

Tím ale, jak rostl počet Židů, kteří uvěřili v Krista, rostla i závist saduceů, farizeů a jejich stoupenců. (Pro odlišení budu Židy, kteří uvěřili v Krista, dále označovat slovem "křesťané" a Židy vyznávající Židovské náboženství dále označovat slovem "Židé".) Židé stupňovali perzekuci křesťanů, jež se nejdříve omezovala na jednotlivce a vyvrcholila ukamenováním Štěpána. Štěpánova smrt pak odstartovala masové a kruté pronásledování křesťanů z jeruzalémské církve Židy, jež se následně rozšířilo i do jiných provincií Římské říše (např. Skutky 4:1-5:42, 6:8-14, 7:54-8:3, 12:1-3, 13:45, 49-50, Skutky 14:1-7).

Z inspirace Ducha Svatého ranní křesťané hlásali Krista i pohanům a ti Ho přijímali za svého Spasitele, aniž by byli obřezáni a dodržovali Mojžíšův zákon. To bylo naprosto nepřijatelné pro některé křesťany židovského původu (pro odlišení je budu dále označovat slovem "judaisté"), kteří i poté, co uvěřili v Ježíše Krista, učili obřízku a dodržování Mojžíšova zákona jako podmínku pro spásu pohanů. To však bylo proti rozhodnutí Ducha Svatého (viz. např. Skutky 15). Pod vedením Ducha Svatého se tak křesťanství zásadním způsobem odlišilo od židovského náboženství

neboť křesťané nebyli povinni dodržovat Mojžíšův zákon jako podmínku pro jejich spásu. Křesťané židovského původu byli vylučováni ze synagog (tedy z národního a náboženského společenství s Židy) a pronásledováni tak, jak to prorokoval Ježíš Kristus.

Jan 16:2 Vyobcují vás ze shromáždění, ano, přichází hodina, kdy každý, kdo vás bude zabíjet, se bude domnívat, že [tím] koná službu Bohu. (NBK)

Židé nazývali křesťany sektou nazorejskou, což bylo označení hanlivé (viz. Jan 1:46) a bylo odvozeno od Ježíše z Nazaretu, kterého farizeové a saduceové považovali za podvodníka vydávajícího se za Mesiáše a rouhače proti Bohu (protože se stavěl na roveň Bohu).

Apoštol Pavel však nepřijal označení křesťanství jako sekty, protože sekty jsou lidským produktem. To, co Židé označili za sektu je způsob, jakým Pavel sloužil Bohu svých židovských předků, jež je plně v souladu se SZ. Křesťanství totiž pochází od Boha a je naplněním právě SZ židovské víry, kterou Židé opustili (Římanům 2:28-29).

Závěr: Slovem haireisis, nebo-li sekta ve spojení “sekta nazaretských” Židé označili křesťanství jako náboženský směr, resp. stranu, která má původ v podvodníkovi a rouhači proti Bohu, za kterého považovali Ježíše Nazaretského. Spojení “sekta (strana) nazaretských” v tomto kontextu má negativní význam, neboť označuje stranu rouhačů proti Bohu vyloučenou z židovského náboženství.

Křesťanství však není v žádném smyslu sektou. Křesťanství totiž není jedním z náboženských směrů, resp. jednou ze stran, jež měly svůj původ u lidí (tradice otců), ale naopak je pravým náboženstvím pocházejícím od Boha a je naplněním právě SZ židovské víry, kterou Židé opustili, neboť odmítli přijmout Ježíše za svého Spasitele, ačkoliv SZ je po staletí připravoval na Jeho příchod.

3. Haireisis, jako strany na principu tělesnosti uvnitř křesťanských sborů:

Apoštol Pavel církvi v Korintu:

1 Korintským 11:18 Především slyším, [že] když se scházíte v církvi, jsou mezi vámi roztržky, a zčásti tomu věřím. **19** Musí totiž mezi vámi být i sekty, aby se ukázali ti, kdo jsou mezi vámi [vskutku] osvědčení. (NBK)

Apoštol Pavel církvim v Galacii:

Galatským 5:19 Skutky těla jsou ovšem zjevné. Jsou to: cizoložství, smilstvo, nečistota, nestydatost, **20** modlářství, čarodějnictví, nepřátelství, sváry, žárlení, hněvání, soupeření, roztržky, sekty, **21** závidění, vraždy, opilství, hodování a takové podobné věci. Předpovídám vám, jak jsem už dříve řekl, že ti, kdo takové věci dělají, nebudou dědici Božího království. (NBK)

Ranní křesťané byli pod značným vlivem kulturního a náboženského prostředí, ze kterého pocházeli, což se projevovalo jejich duchovní nezralostí, slabou morálkou, sobeckým postojem a jednáním. Byli jako děti, které bylo potřeba soustavně vyučovat v tom, aby kladli na první místo ve svém životě Boha a konali Jeho vůli. Někteří křesťané podléhali kulturně náboženským vlivům světa natolik, že to deformovalo jejich víru a uvnitř křesťanských sborů pak vytvářeli skupiny, které se dostávaly do sporů s jinými křesťany. Tyto skupiny, které Písmo označuje slovem haireisis, nebo-li sekty, či strany vznikaly uvnitř křesťanských sborů jako projev tělesnosti, tj. nedostatku duchovnosti individuálních křesťanů.

Příkladem takového sektářství byla církev v Korintu. Korint bylo velké, bohaté, pohanské, nemorální město a světské vlivy se negativně promítaly do života místních křesťanů pohanského

původu tak, že:

a) Byli nejednotní a měli mezi sebou roztržky. Někteří se hlásili k apoštolu Pavlovi, jiní k Apollovi, jiní k apoštolu Petrovi a jiní ke Kristu, přitom to byl pouze Kristus, který zemřel za jejich hříchy, v Jeho jméno byli pokřtěni a pouze Krista měli všichni následovat (1.Korinským 1:10-13, 3:1-4).

b) Byly mezi nimi roztržky, řecky schisma, když se společně shromažďovali k přijímání Pánovy večeře. Ti, co byli bohatší si sebou přinesli jídlo a pití a když měli hlad, tak se hned pustili do jídla, aniž by vyčkali příchodu ostatních členů církve, případně se i opili. Z Pánovy večeře, která byla ústředním bodem křesťanské Bohoslužby a kterou si měli všichni křesťané připomenout, že Kristus zemřel za jejich hříchy, si tak dělali hostiny, jaké důvěrně znali z pohanských chrámů ze svého dřívějšího uctívání pohanských model (1. Korinským 11:17-34).

Hairesis byly sektami, či stranami uvnitř křesťanských sborů, které neměly žádný legitimní důvod pro svou existenci. V Písmu není pro jejich vznik žádná autorita, naopak Duch Svatý v Písmu vyzývá k jednotě (Efezským 4:1-6). Existence takových sekt v Korinské církvi byla jevem negativním. Pavel svým dopisem Korinské církvi sektáře napomíná (1. Korinským 4:14, 17-21).

Svému blízkému spolupracovníkovi Titovi, dává Pavel instrukce, jak naložit se sektáři v křesťanských sborech na Krétě:

Titovi 3:10 Sektáře po prvním a druhém napomenutí vyobcuj. **11** Věz, že takový [člověk] je rozvrácený a hřeší, odsouzen sám sebou. (NBK)

Člen křesťanské církve, který i přes dvojí napomenutí zatvrzele setrval na svém sektářství, měl být pro svůj sektářský postoj z církve vyloučen. To mělo přivést ostatní sektáře k rozumu.

Závěr: Slovem hairesis, nebo-li sektou použitým apoštolem Pavlem na některé křesťany, označil apoštol Pavel jednotlivce i celé skupiny uvnitř křesťanských sborů, které zatvrzele projevovaly nedostatek duchovnosti. Slovo sekta (strana) v tomto kontextu má negativní význam, neboť se jedná o skutek těla.

4. Hairesis jako strany na principu falešných a zhoubných nauk zaváděných do křesťanství:

Apoštol Petr křesťanům:

2 Petrův 2:1 Mezi lidem však bývali i falešní proroci, [tak] jako i mezi vámi budou falešní učitelé, kteří pokoutně zavedou zhoubné sekty. Budou zapírat dokonce i Panovníka, který je vykoupil, a [tak] na sebe přivádějí rychlou záhubu. **2** Jejich zhoubné cesty budou následovat mnozí a cesta pravdy bude skrze ně vydávána potupě. **3** Budou s vámi lakomě kupčit vymyšlenými řečmi; jejich odsouzení již dávno nezhálí a jejich záhuba nespí. (NBK)

Apoštol Petr inspirován Duchem Svatým varuje křesťany před falešnými učiteli, kteří budou mezi ně pokoutně zavádět zhoubné hairesis, nebo-li sekty či strany prosazující falešné a zničující nauky, jejichž důsledkem bude zhouba pro ty, kteří budou tyto sekty následovat.

Jedná se o sekty či strany, které se odchýlily od pravdivého učení křesťanství v základních věcech a stoupenci těchto stran nebo sekt jsou vyloučení ze spásy.

Apoštol Petr ve svém dopise zmiňuje některé charakteristiky a taktiku těchto falešných

učitelů:

- 1) Pokoutně zavedou zhoubné sekty. (2. Petrův 2:1 NBK)
- 2) Budou zapírat dokonce i Panovníka, který je vykoupil. (2. Petrův 2:1 NBK)
- 3) Ve své hrabivosti budou vám předkládat své výmysly, aby z vás těžili. (2. Petrův 2:3 NS)
- 4) Ženou se svévolně za poskvřňujícími vášněmi a pohrdají každou autoritou; jsou to drzí opovážlivci; nechvějí se před nadpozemskými mocnostmi a rouhají se jim (2. Petrův 2:10 NS)
- 5) Rouhají se tomu, co neznají, jsou zkažení. (2. Petrův 2:12 NBK)
- 6) Oči mají plné cizoložstva a neschopné přestat hřešit, lákají nestálé duše, srdce mají vycvičené v lakomství. (2. Petrův 2:14 NBK)
- 7) Opustili přímou cestu a zabloudili, neboť následovali cestu Baláma, syna Bosorova, který si zamiloval mzdu za nepravost. (2. Petrův 2:15 NBK)
- 8) Když honosně řeční o marných věcech, lákají žádostmi těla a nestydatostmi ty, kdo právě utekli od těch, kteří žijí v bludu. (2. Petrův 2:18 NBK)
- 9) Slibují jim svobodu, sami jsou však otroky zkázy, neboť kým je kdo přemožen, tím je také zotročen. (2. Petrův 2:19 NBK)

Apoštol Petr varuje, že zhoubné cesty těchto falešných učitelů budou následovat mnozí a cesta pravdy bude skrze ně vydávána potupě. (2. Peter 2:2 NBK) Apoštol Pavel píše, proč budou mít falešní učitele takový úspěch, že je budou mnozí následovat:

2 Timoteovi 4:3 Neboť nastane čas, kdy nebudou snášet zdravé učení, ale budou si podle vlastních chutí shromažďovat učitele lechtající [jejich] sluch. **4** Odvrátí uši od pravdy a uchýlí se k bájím. (NBK)

Apoštol Petr ve svém dopise rovněž zmiňuje jednu z bludných nauk těchto falešných učitelů, která jde proti samotným základům křesťanství a to, že budou zapírat dokonce i Panovníka, který je vykoupil. (2. Petrův 2:1 NBK) Tímto Panovníkem je Kristus. Petr neříká, jak jej budou zapírat, ale je jasné, že jakákoliv učení o Kristu, která zapírají např. Jeho Božství, Jeho smrt na kříži za naše hříchy, Jeho fyzické vzkříšení z mrtvých, nebo Jeho kralování z nebes, zapírají nějakým způsobem pravdu o Kristu jako našem Panovníku, který nás vykoupil.

Apoštol Pavel ve svém dopise zmiňuje další bludné nauky těchto falešných učitelů:

1 Timoteovi 4:1 Duch však výslovně říká, že v posledních časech někteří odstoupí od víry, naslouchajíce bludným duchům a učením démonů. **2** Pokrytecky mluví lež, mají cejchované svědomí, **3** brání [lidem] vstupovat do manželství, [přikazují] zdržovat se pokrmů, které Bůh stvořil, aby [je] ti, kdo věří a poznali pravdu, s vděčností užívali. (NBK)

Tyto sekty vznikaly a existovaly v křesťanských sborech, dokud z nich jejich stoupenci nebyli vyloučeni, nebo dokud neodešli sami, anebo v horším případě dokud sekty tyto sbory nepohltily. (Zjevení 2:1-2, 12-16) Následovníci těchto falešných učitelů však hynou, protože nemilovali pravdu, aby mohli být spaseni. (2. Tesalonickým 2:10 NBK)

Závěr: Slovem hairesis, nebo-li sektou použitým apoštolem Petrem, označil apoštol Petr jednotlivce i celé skupiny následující falešné a zhoubné nauky, čímž se odchýlily od pravdivého učení křesťanství a vyloučily se ze spásy. Jedná se o nejnebezpečnější způsob sekty pro svou zálužnost a zničující dopad na ty, kdo jim uvěřili, a to jak po duchovní, tak i fyzické stránce. Slovo sekta (strana) v tomto kontextu má jednoznačně negativní význam, neboť se jedná o učení démonů.

IX. *Jak rozpoznat sekty?*

Právě na poslední formu sektářství a její negativní dopad na víru, psychiku, osobnost a chování sektářů se soustřeďuje pozornost teologů, médií a společnosti. Kde kdo označuje negativní nálepkou sekta, jakékoliv náboženství, které není tradiční, konvenční nebo z pohledu norem, které přijal za své, správné. Naopak náboženství, která jsou tradiční, konvenční i přes víru a praktiky, které budí v rozumně uvažujícím člověku pochybnosti o jejich normálnosti, se sektami spojovány nejsou.

Tak jsou do jednoho pytle házená východní náboženství jako je např. Hare Kršna, která nejsou sektami odštěpenými od křesťanství a která jsou z hlediska Písma jednoduše falešnými náboženstvími, jež uctívají neexistující bohy, společně s náboženstvími, které jsou odchylkami od křesťanství, jako jsou např. Svědkové Jehovovi (PSANN str. 91), Mormoni (PSANN str. 108, 109), Moonisté (PSANN str. 131) a které z pohledu Písma sektami jsou, neboť žádná z nich neuznává, že Ježíš je plně Bohem a kromě toho učí další falešné a zhoubné nauky.

Naopak za sekty nejsou považovány tradiční církve, jako je církev katolická, církve protestantské, pravoslavná církev a jiné, ačkoliv učí řadu falešných a zhoubných nauk.

O tento zmatek ohledně používání slova sekta se přičinili i teologové těchto tradičních náboženství.

Liberální křesťan LaVonne Neff napsal: “Přes rozdíly existující mezi baptisty a presbyteriány, metodisty a katolíky se křesťané shodují na určitých základních naukách. Odloupněte je, a to, co vám zbude, není křesťanství.” (PSANN str. 156)

Avšak mezi liberálním křesťanem, který přijímá různá náboženství, jež mají různé víry a apoštolem Pavlem je propastný rozdíl:

[Efezským 4:4](#) [Je] jedno tělo a jeden Duch, tak jako jste také povoláni v jedné naději svého povolání; [5](#) jeden Pán, jedna víra, jeden křest, [6](#) jeden Bůh a Otec všech, který je nade všechny a skrze všechny a ve vás všech. (NBK)

Pavel napsal křesťanům v Efezu, že je pouze jedna víra a né několik věr, z nichž každá má něco z křesťanství a něco, co křesťanstvím není.

Jak tedy rozpoznat sekty mezi existujícími náboženstvími, které se hlásí k Ježíši Kristu? Základní pravidlo říká Duch Svatý v 2. Listu Janově 1:9: **2 Janův 1:9 Kdo zachází dál a nezůstává v učení Kristovu, nemá Boha; kdo zůstává v jeho učení, má i Otce i Syna.** (2. Janova 9 EB)

Klíčem k určení pravdy je autorita Božího Slova v Písmu. Pokud člověk srovná učení a praktiky konkrétní církve s učením NZ, pak bude schopni jasně vidět, zda a v čem se daná církev odchyluje od autority Písma. Podle toho pozná, jestli je sektou nebo nikoliv. K tomu však člověk potřebuje ještě jednu důležitou vlastnost, a tou je milovat pravdu natolik, aby ji byl ochoten přijmout, když ji nalezne v Písmu. Jen tak jej může pravda zachránit. (Jan 8:31-36, 2. Tesaloničským 2:10)

Závěr

Skutečností je, že mnohé z dnešních, a to i celosvětových církví, které se hlásí k Ježíši Kristu neodpovídají vzoru církve, který je v NZ a z tohoto důvodu je nelze považovat za Ježíšovu církev. Z hlediska NZ jsou sektami, jež jsou výsledkem zavádění lidských, resp. démonských nauk do křesťanství.

Děkuji Vám za pozornost.

B 11.01.2013 RH

* PSANN – Průvodce sektami a novými náboženstvími od Ronald Enroth a další
vydal Návrat domů v roce 1995 jako druhé vydání